

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa V.S.

przeciwko R.S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 marca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się to, że zaskarżony wyrok w sposób rażąco narusza prawo w zakresie przepisów, które wskazała w ramach podstaw skargi, oraz obraża poczucie sprawiedliwości, jak i na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne co do interpretacji art. 247 k.p.c., sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy dopuszczalna jest ocena (na podstawie przesłuchania świadków lub przesłuchania stron), że strony zawarły inną umowę, aniżeli tą, która wynika z jej treści (osnowy aktu notarialnego darowizny).

W świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. zarzuty rażącego naruszenia prawa bądź obrazy poczucia sprawiedliwości nie należą do przesłanek mogących uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odnosząc te zarzuty do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej trzeba natomiast wskazać, że przesłanka ta w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że wykładnia art. 888 § 1 i art. 889 § 1 k.c. oraz art. 247 i art. 233 § 1 k.p.c. przyjęta przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku była oczywiście błędna lub doprowadziła do tego, że wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Na marginesie należy podnieść, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być nawet podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Podniesione przez skarżącą zagadnienie sprowadza się do pytania, czy art. 247 k.p.c. wyłącza dopuszczalność wykazywania za pomocą dowodów z zeznań świadków lub przesłuchania stron pozorności czynności prawnej stwierdzonej dokumentem. Na pytanie to judykatura udziela odpowiedzi negatywnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1973 r., I CR 678/73, nie publ.). Nie można więc przyjąć, że w sprawie występuje nowe zagadnienie prawne, które nie zostało dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw